

Vlaamse
Journalisten
Vereniging

PB-PP|B-17496
BELGIE(N)-BELGIQUE

DE NIEUWE TYDINGHE

Jaargang 2014 - Nummer 2 - April, Mei, Juni 2014

Internationaal Cartoonfestival Knokke-Heist

Driemaandelijks tijdschrift van de Vlaamse Journalistenvereniging (vzw VJV)
www.vjv.info

Afgiftekantoor 2099, Antwerpen X

V.U.: Walter Van den Branden, VJV, AED Studios - Fabriekstraat 38 bus 5 - B-2547 Lint

colofon

DE NIEUWE TYDINGHE

Verantwoordelijke uitgever:

Walter Van den Branden

Vormgeving:

Patrick Proost/Publicom

Eindredactie:

Hilde Van Gool

Cartoons, foto's, artikels: zie bronvermeldingen.

Elke inzender draagt de volle verantwoordelijkheid voor zijn/haar bijdrage.

*

Gehele of gedeeltelijke overname van stukken hieruit kan enkel mits voorafgaande en schriftelijke goedkeuring en met volledige bronvermelding.

*

Niet ondergetekende artikels vallen onder de verantwoordelijkheid van de verantwoordelijke uitgever.

Wettelijk Depot: BD 54.662
Post Erkenningsnummer: P 509477
Jaargang 2014 NR. 2
Driemaandelijks Uitgave

Redactie:

Bestuursraad VJV
AED Studios

Fabriekstraat 38 bus 5 - B-2547 Lint

Website:

www.vjv.info

Mailadres:

info@vjv.info

Sociale media:

Telefoon:

0485 56 31 36

Ook niet-VJV leden kunnen zich abonneren op De Nieuwe Tydinghe. Een abonnement kost 14,50 euro(*) voor een volledige jaargang van vier nummers (januari-april-juli-oktober). Abonneren kan via overschrijving op rekening: IBAN BE30 4758 2050 3111. - BIC KREDBEBB. Met vermelding "Jaarabonnement DNT". Zonder opzegging voor de verschijning van het oktobernummer worden abonnementen automatisch met een jaar verlengd.

(*) verzending naar een adres in België

voorwoord

We zijn het beu!

Beste leden van de Vlaamse Journalisten Vereniging.

De aanhoudende klachten in verband met de weigering van onze leden voor accreditatie bij tal van sportmanifestaties noopt ons tot actie.

Recente onderhandelingen, onder meer met de top van de Koninklijke Belgische Wielrijdersbond (KBWB), leverden niets op... integendeel. Men wilde er ons met een kluitje in het riet sturen door VJV leden via een selecte lijst met kandidaten – alleszins met uitzondering van fotografen - mogelijks toe te laten voor accreditatie bij sommige (lees: 'minder belangrijke') wedstrijden.

Eens te meer werd hierbij het bewijs geleverd dat de discriminatie tussen beroeps- en freelance-journalisten door middel van allerlei schimmige overeenkomsten en protocolakkoorden onverminderd aanhoudt. Erger nog: leden van onze vereniging die op een professionele manier trachten hun journalistieke werkzaamheden uit te oefenen, worden door organisatoren en persverantwoordelijken niet alleen de laan uitgestuurd, maar worden tevens in het bijzijn van collega's belachelijk gemaakt... enkel en alleen omdat ze lid zijn van de Vlaamse Journalisten Vereniging.

In de aanloop naar de moeder van alle verkiezingen doen wij daarom een dringende oproep naar onze leden om politici van alle partijen onder druk te zetten teneinde deze discriminatie een definitief halt toe te roepen. Door de verschuivingen in het medialandschap wordt het immers de hoogste tijd dat alle journalisten, ongeacht hun status of de vereniging waarbij ze zijn aangesloten, op een evenwaardige manier worden behandeld bij de uitoefening van hun journalistieke werkzaamheden.

Iedereen die ons ook maar een duimbreed hindert om deze doelstelling te bereiken weze gewaarschuwd. Als representatieve Vlaamse journalistenvereniging zullen wij er alles aan doen en alle beschikbare middelen inzetten (zowel via het beleid en langs juridische weg, als door middel van acties op het werktein) om te beletten dat onze leden, waar dan ook, als tweederangs journalisten worden behandeld!

Men zegge het voort!

Uw voorzitter,

Walter Van den Branden

inhoud

Cover: Cartoon © Bing

Voorwoord, redactie2

VJV-info

- Tijd voor actie!.....3
- Staten-Generaal van de Media4
- Bus 55
- Nieuwe leden5

Jong talent

- Internetreviews bepalen wat je koopt en wat je bezoekt7
- Online journalistiek in België onder vuur.....8
- Opleiding journalistiek krijgt goed rapport maar geen beloning9
- Beweeg je naar buiten10

Van onze leden

- Boek: Gents Zegwijzenboek5
- Humo is niet meer wat het was.....6
- Pionier, een andere onderwijsvorm ..11
- Internationaal Cartoonfestival Knokke-Heist.....12
- Crème de cassis13
- Gesprek met Nic Balthazar14
- Boek: All You Need is Lef.....15
- Boek: Gistelse figuren 316
- Boek: Een advocaat met kleur16

Tijd voor actie!

Aan de drempel van het 50-jarig bestaan van de Vlaamse Journalisten Vereniging en met het oog op de komende verkiezingen achten wij de tijd rijp om een definitief halt toe te roepen aan de discriminatie waarvan de freelance-journalist nog altijd vaak het slachtoffer is. Niemand kan nog de professionele geloofwaardigheid van de leden van de Vlaamse Journalisten Vereniging ontkennen. Onze leden worden immers onderworpen aan een gedegen selectieprocedure alvorens zij tot onze vereniging kunnen toetreden. Bovendien ondergaan zij een tweejaarlijkse herscreening om na te gaan of ze nog steeds volwaardig journalistiek actief zijn. Toch gebeurt het nog al te dikwijls dat initiatiefnemers en organisatoren van persbijeenkomsten, onder het mom van of met de expliciete steun van de (lokale) overheden, enkel en alleen accreditaties toekennen aan de 'beroepsjournalist' en onze leden uitsluiten.

Naar een volwaardig statuut voor de freelance-journalist

Diverse informele en formele contacten die wij gedurende meerdere jaren legden, hebben ons hier en daar wel een luisterend oor opgeleverd, maar hebben er nog steeds niet toe geleid dat de leden van de Vlaamse Journalisten Vereniging zich kunnen beroepen op een volwaardig journalistenstatuut. Gelukkig is dit voor veel leden geen onoverkomelijke struikelblok bij de uitvoering van hun journalistiek werk. Voor anderen daarentegen is het een steeds terugkerend frustratie wanneer zij, onder meer bij de aanvraag voor accreditatie bij sportwedstrijden, botweg wandelen gestuurd worden met de steeds weerkerende argumentatie: "enkel beroepsjournalisten, erkend door Binnenlandse Zaken komen in aanmerking voor accreditatie".

Aanpassing aan het huidig Medialandschap

De verschuivingen die het medialandschap de laatste decennia ondergingen, hebben ook een zeer ingrijpende invloed gehad op de invulling van de

journalistieke werkzaamheden. Iedereen die met deze wereld vertrouwd is, weet maar al te goed dat steeds meer mediahuizen noodzakelijkerwijze beroep doen op freelancers. Het is duidelijk: het werk van de freelancer neemt een steeds belangrijker rol in de mediawereld in en moet dan ook als volwaardig erkend worden.

Verouderde wetgeving

Ook binnen de wereld van de beroepsjournalisten groeit het besef dat een aanpassing van de gangbare regelgeving zich opdringt. Eind vorig jaar werd een symposium gehouden naar aanleiding van de vijftigste verjaardag van de wet van 30 december 1963 op de erkenning van de beroepsjournalisten. Tijdens de diverse toespraken werd duidelijk gesteld dat niet alleen de tijd rijp is voor bezinning over de toekomst van de journalistiek, maar dat ook de wetgeving aangepast moet worden aan het sterk veranderd medialandschap. Een visie die trouwens binnen de professionele journalistieke wereld in België aanleiding geeft tot een tweesporenbeleid waarbij de protectionistische houding van de beroepsjournalisten in Vlaanderen in schril contrast staat met de meer realistische, liberale en tolerante visie in het Franstalig landsgedeelte.

Zonder afbreuk te doen aan de verworvenheden van de beroepsjournalist is het de hoogste tijd dat ook de freelance-journalist als dusdanig wordt erkend en beschermd wanneer hij, al dan niet naast andere werkzaamheden, op een professioneel ver-

antwoorde manier met journalistiek werk doende is. Als representatieve Vlaamse journalistenvereniging doen wij daarom naar de beleidsverantwoordelijken een dringende oproep om de huidige verouderde wetgeving aan te passen aan de actuele en toekomstgerichte realiteit van het medialandschap.

Journalistiek volgens Vlaamse maatstaven

Met het oog op de komende verkiezingen en in het kader van de huidige en toekomstige Vlaamse bevoegdheden lijkt het ons evident dat alle journalisten in Vlaanderen, dus ook zij die aangesloten zijn bij de Vlaamse Journalisten Vereniging, kunnen rekenen op een Vlaamse erkenning. Bij deze roepen wij, namens de bijna vijfhonderd leden van de Vlaamse Journalisten Vereniging, de Vlaamse politici op om spoedig werk te maken van een passende regelgeving naar Vlaamse normen. Dat Binnenlandse Zaken, vanuit haar federale bevoegdheden, toezicht uitoefent op aspecten die te maken hebben met 's lands belang kan ons niet deren. Dat Binnenlandse Zaken met de steun van een veelal met overheidsgeld betaalde kaste van beroepsjournalisten dicteert wie in Vlaanderen al dan niet zijn taak als journalist mag uitvoeren is voor ons niet langer aanvaardbaar. Dat er in Vlaanderen een wetgeving en een beleid gehanteerd worden waarbij zonder enige vorm van kritische selectie de poorten wagenwijd opengezet worden voor buitenlandse journalisten terwijl tegelijkertijd, met medeplichtigheid van pseudo-officiële instanties en via allerlei dubieuze protocolakkoorden, de Vlaamse freelance-journalisten honend de laan uitgestuurd worden, kunnen wij evenmin nog langer dulden.

Een aangepaste regelgeving en een volwaardig statuut voor de Vlaamse freelance-journalist is dan ook hét doel dat de Vlaamse Journalisten Vereniging na de verkiezingen van 25 mei zal nastreven!

*Walter Van den Branden
Voorzitter Vlaamse
Journalisten Vereniging vzw*

Staten-Generaal van de Media 2014

'Rewind and Fast Forward'

Op maandag 17 februari 2014 verzamelden in Brussel een 350-tal mensen uit de mediasector voor de derde editie van de Staten-Generaal van de Media in Brussel, met als titel 'Rewind and Fast Forward'. Ook de Vlaamse Journalisten Vereniging was, op verzoek van media-minister Ingrid Lieten, aanwezig op deze Staten Generaal van de Media.

Op initiatief van Vlaams minister van Media Ingrid Lieten blikte de sector terug op de voorbije jaren, maar keek men vooral naar de media van morgen en naar de rol van het beleid om bij te dragen tot een creatief, duurzaam, toegankelijk, kwaliteitsvol en pluriform medialandschap. Na het kopstukken-debat over het media-ecosysteem en de mediaconsolidatie in Vlaanderen, gingen de deelnemers verder in debat in vier parallelle sessies. Keynotespreker Tomas Brunegård plaatste enkele ontwikkelingen in een internationaal perspectief. De Staten-Generaal van de Media leverde ook een unieke afsluiter op: de Media APP.

Uit het verslag

In het plenaire paneldebat, onder leiding van journalist Karl van den Broeck, gingen bedrijfsleiders Philippe Bonamie (CEO SBS), Peter Bossaert (CEO Mediaaan), Hans Cools (CEO Sanoma), Rik De Nolf (CEO Roularta), Leo Hellemans (algemeen directeur productie - VRT) en Luc Missorten (CEO Corelio) in op het media ecosysteem en de mediaconsolidatie in Vlaanderen. Ze zoomden onder meer in op de algemene gezondheidstoestand van de Vlaamse mediasector, de toenemende synergiën, de risico's van toenemende consolidatie of concentratie voor de sector en het aanbod en de impact ervan op de mediagebruiker.

De thematiek

In de parallelle sessies lag de focus op de technologische, financieel-economische, organisatorische, menselijke en maatschappelijke uitdagingen van de mediasector.

Een eerste sessie stond in het teken van de noodzaak van een permanente investering in talent op de werkvloer en een gunstig werkklimaat als zuurstof voor de creativiteit in de mediasector op korte en lange termijn. Een belangrijk instrument daarbij is de MediAcademie, een talentmanagementplatform waarin zowel de Vlaamse mediasector als de Vlaamse overheid flink investeren.

Een tweede sessie ging in op de gevolgen van de huidige transformatie van het audiovisuele medialandschap met een gestaag toenemende convergentie van mediadiensten als kenmerk. Er wordt nog steeds veel lineair gekeken, maar nieuwe, via internet geconnecteerde functies zijn aan een opmars begonnen waardoor nieuwe bedrijfsmodellen worden gezocht om kwaliteitsvolle Vlaamse producties te vrijwaren voor de toekomst.

Een derde sessie betrof de recente ontwikkelingen en centrale uitdagingen voor de toekomst van de nieuwsmedia in Vlaanderen. In deze context gaat het o.m. over de nieuwe online-nieuwsplatformen als alternatief voor of complementair aan de gevestigde krantenuitgevers.

Tot slot zoomde een laatste sessie in op de toekomst van het Vlaamse radiolandschap.

Het debat

Keynotespreker Tomas Brunegård plaatste, als voorzitter van de Raad van Bestuur van de Zweedse Stampen Media Group en president van de WAN-IFRA, de World Association of Newspapers and News Publishers, de debatten van de dag in een internationaal perspectief. Hij is de drijvende kracht achter de hervorming van de Zweedse mediemarkt.

Onder zijn leiding is de Stampen Media Group uitgegroeid tot een van de grootste mediabedrijven in Zweden.

In het kader van de Staten-Generaal van de Media presenteerden de Vlaamse mediaspelers in samenwerking met het iMinds Media Innovatie Centrum 'de Media App', een eenmalige digitale nieuwspublicatie waarin journalisten en medewerkers uit de Vlaamse mediawereld – over de grenzen van de verschillende mediaspelers heen – in de vorm van tekst, beeld, infografieken en video het verhaal brengen van hoe onze media er in de toekomst zouden kunnen uitzien. Zij werpen hiermee een blik op de mogelijke toekomst van de media, en delen meteen ook hun impressies van de Staten-Generaal met het grote publiek. De Media APP zal een maand gratis ter beschikking blijven.

De visie van minister Lieten

Vlaams minister van Media: "Het zijn boeiende, maar ook woelige tijden voor de media in Vlaanderen. De komende jaren gaan overheid en sector mijns inziens nog meer in dialoog moeten gaan om te bekijken hoe we er samen voor kunnen zorgen dat de sector er als geheel op vooruit gaat. Hoe realiseren we een duurzaam ecosysteem waarin diverse mediaspelers, groot en klein, een Vlaams, creatief en kwaliteitsvol media-aanbod kunnen blijven bieden aan een mediavaardige burger? Die uitdaging zou ons allemaal moeten bezighouden."

Meer info op
www.statengeneraalmedia.be
 en Twitter #SGM2014.

Sinds de overname van het Eurocam Media Center door de AED Studios is er heel wat veranderd op de site. Onder het motto 'nieuwe bazen, nieuwe wetten' werd ook de volledige organisatie grondig aangepakt. Zo werd de interne postbedeling vervangen door een systeem van brievenbussen aan de ingang van dit bedrijvenpark.

Concreet brengt dit met zich mee dat alle correspondentie naar het secretariaat van de Vlaamse Journalisten

Vereniging vzw, weliswaar dient gericht naar het vroegere adres, maar dat er een duidelijke vermelding van het busnummer 5 dient vermeld op de omslag. Daarom geven we hierna ter informatie nog even het volledige adres:

Vlaamse Journalisten Vereniging vzw
AED studios
Fabriekstraat 38 – bus 5
2547 Lint

Nieuwe leden

VJV mocht de voorbije maanden de volgende nieuwe leden verwelkomen:

- 1054 **Tony JORDENS** uit Bilzen, freelance fotograaf voor Clint magazine
- 1055 **Luk SCHELFHOUT** uit Deerlijk, fotograaf voor Het Nieuwsblad, Kerk en Leven
- 1056 **Hans SNIJKERS** uit Zeebrugge, fotograaf voor Knack Change Magazine, Het Laatste Nieuws
- 1057 **Annie CALLEWAERT** uit Houthulst, reporter/fotografe voor Krant van West-Vlaanderen
- 1058 **Martine PRENEN** uit Kalmthout, reporter/fotografe voor Goed Gevoel, Puur, Down Syndroom
- 1059 **Anja VANDERBORGHT** uit Hasselt, reporter/fotografe voor Trends Style, De Standaard, Knack
- 1060 **Valerie SCHREURS** uit Opglabbeek, reporter voor Stampmedia
- 1061 **Jef CAUWENBERGHS** uit Kapelle-op-den-Bos, reporter voor Stampmedia
- 1062 **Wided BOUCHRIKA** uit Hamme, reporter voor Stampmedia
- 1063 **Eddy VAN SCHOONBEEK** uit Sint-Truiden, fotograaf/redacteur voor Primeur Magazine
- 1064 **Brecht VANHAELEWYN** uit Belsele, uitgever en hoofdredacteur van Auto55.Be
- 1065 **Danny VANDEBEECK** uit Diepenbeek, hoofdredacteur VAC-Flash
- 1066 **Joëli VANDERZIJPEN** uit Halen, fotograaf bij Turbo-magazine, Supercar Challenge

Gents Zegswijzenboek

Het Gents dialect kan ontegensprekelijk een van de meest sappige Vlaamse streektaalen genoemd worden. Als geen ander beheerst Freek Neiryck het Gents in al zijn vormen en varianten. Zijn jarenlange veelzijdige activiteiten op zowel journalistiek als literair gebied gaven ongetwijfeld de voorzet bij de samenstelling van zijn Gents Zegswijzenboek.

Het is niet alleen uniek in zijn soort maar bovendien ook leerrijk en een vurig pleidooi voor het behoud van het dialect als belangrijk cultureel erfgoed. Dit boek leest bovendien als een roman. Het is, na een uitgebreide intro, doorspekt met grappige zegswijzen en zelfs hier en daar voorzien van een bijpassende illustratie. Het Gents Zegswijzenboek is dan ook aanbevolen lectuur voor iedereen die zich persoonlijk of professioneel wil verdiepen in de geheimen van het echte Gents zoals het leefde en leeft in de volkswijken, in de kroegen, op de terrassen en in de huiskamers van de echte Gentenaars.

Walter Van den Branden

Gents Zegswijzenboek, Freek Neiryck, Artus Uitgevers, Antwerpen, 2012, 346 pagina's, hardcover (ook verkrijgbaar in luxebox), ISBN 9789079048250, prijs € 17,95 (€ 35,- in luxebox)

Humo is niet meer wat het was

Het gaat niet goed met Humo. De verkoop gaat pijlsnel achteruit en een eskadron hoofdredacteurs bijt er zijn tanden op stuk. Hoe kon het zo ver komen? Een overzicht.

Humo is altijd al het buitenbeentje onder de tv-bladen geweest. In 1936 bij Dupuis in Charleroi gelanceerd als Humoradio, een samenstelling van "humor" en "radio", stond het vizier op het radiogebeuren. Vernieuwend was de luchtige journalistieke stijl met tussen de programma-overzichten veel cartoons en olijke artikels. In de jaren '50 schatte de redactie de komst van het nieuwe medium televisie perfect in. Het blad werd kortweg Humo met de niet onbelangrijke ondertitel "onafhankelijk weekblad voor radio en televisie". Vooral het schijnbaar neutrale karakter sprong in het oog. O.l.v. bezieler en hoofdredacteur Guy Mortier wou het bovenal een eigenzinnig blad zijn, kritische paden bewandelend ten overstaan van alles wat zich op mediavlak afspeelde, met heel wat aandacht ook voor de politieke scène en voor popmuziek. Het werd de juiste uitkeuze met exacte voelsprietten voor wat leefde bij de jeugd. Maar vanaf de jaren '70 werd de onafhankelijkheid omgezet in een resoluut progressieve stellingname al bleef de rebelse/kwajongensachtige toon en de humor als waarmede nog overeind. Humo was in die periode ook baanbrekend op het vlak van interviewtechniek en onderzoeksjournalistiek en dat legde het blad geen windeieren. Guy Mortier ging er in die jaren prat op met Humo een houvast te bieden voor marginalen en machtelozen, omdat het afrekende met hypocrisie en machtsmisbruik. De redactie kreeg lang vrij spel door de eentaligheid van uitgever Dupuis en door de hoge verkoopcijfers. Humo dreef het bereik zelfs op tot meer dan 250.000 exemplaren.

Onvrede

Onrust dreigde met de komst van Matthews junior als uitgever. Hij verzette zich met name tegen de linkse koers van Humo. Die werd door de redac-

tie trouwens niet ontkend. Redacteur Piet Piryms noemde Humo zelfs de enige spreekbuis van de linkse beweging en stapte op, toen het weekblad hierin niet ver genoeg ging, al bleef het weekblad zonder veel gêne de linkse familie ruim bedienen in haar kolommen. Voor de rest dreef het verder op de golven van de formule, die haar verdienste bewezen had en die de verkoopcijfers rond het kwartmiljoen hield. Over vernieuwing en aanpassing aan de veranderde leef- en leeswereld werd niet gedacht. Uiteindelijk vond een aantal redactieleden toch dat het blad te veel in het verleden leefde. De onvrede liep uit de hand toen uitgever Sanoma in 2007 het roer in handen gaf van Aimé Van Hecke. Om erger te vermijden belandde het blad in 2010 bij De Vijver Media, de moederholding van Woestijnvis.

Carrousel

De zetel van hoofdredacteur werd ondertussen een ware schietstoel. Eerst kreeg hoofdredacteur Jörgen Oosterwaal als secundus Sam De Graeve naast zich. Dit werd het begin van een stoelendans. Toen de verkoop de magische grens van de 200.000 exemplaren naderde, vertrok Oosterwaal. Kort nadien hield ook De Graeve het voor bekeken. Bart Vanegeren werd zijn opvolger en die plande een herlancering zonder evenwel aan het DNA van

het blad te raken, al verdween de baseline "onafhankelijk weekblad". Zijn uitspraak dat hij Humo naar deze eeuw wilde versassen, deed de hoop rijzen, dat eindelijk werd ingezien dat het blad samen met zijn publiek oud aan het worden was en dat een aanpassing aan de veranderde leef- en leeswereld noodzakelijk was. Maar de mayonaise pakte niet en in 2012 zocht ook Vanegeren de uitgang op en kwamen een jaar later Wouter Van Driessche en Karel Degraeve hem opvolgen. Zij werden al onmiddellijk geconfronteerd met nog zwaardere negatieve verkoopcijfers en Van Driessche hield er al snel mee op. Naar eigen zeggen kon hij zijn journalistieke DNA niet koppelen aan die van het blad. "Vier hoofdredacteurs in evenveel jaren" wijst wel op een zwaar en blijvend probleem.

Toekomst

Maar na iedere paus komt er een nieuwe. Zo ook bij Humo waar ex-medewerker Dany Ilegems, na een half mislukte vernieuwingsoperatie, in september 2013 de leiding krijgt. De vaststelling dat Humo in twee jaar tijd één op de drie van zijn lezers verloor, counterde hij onmiddellijk met een terugkeer naar vroeger. Dus werd de ondertitel "onafhankelijk weekblad" terug van stal gehaald en wenste hij een vintage Humo te maken. Maar ook Ilegems moest in 2014 lijdzaam toezien hoe de verkochte oplage van Humo opnieuw daalde met 20 procent tot 134.000 exemplaren. Dit kwam bij eigenaar De Vijver Media ongelegen, omdat die rekende op de winst van Humo om investeringen bij Vier en Vijf te financieren. Hoe dan ook wil Dany Ilegems van zijn blad opnieuw de referentie maken voor scherpe humor, harde interviews, kortom spraakmakende journalistiek. Ook rekent hij op de digitale kanalen om het bereik van Humo te verhogen. Binnen de tv-bladen is het merkwaardig dat niet zozeer de budgettitel Teve-Blad licht stijgt, maar dat vooral Primo een forse meerverkoop laat noteren en Humo stilaan in het vizier krijgt.

Guy Freiermuth

Internetreviews bepalen wat je koopt en bezoekt

Er wordt steeds meer gebruik gemaakt van online reviews vooraleer een product aangekocht wordt. Dat blijkt uit de doctoraatsstudie aan de Universiteit Antwerpen. Maar liefst 7 op 10 gebruikers vertrouwen online reviews als waren het mond-aan-mondreclame.

Een doctoraatsstudie aan de faculteit Toegepaste Economische Wetenschappen van de UAntwerpen onderzocht het fenomeen van online reis- en hotelrecensies, zoals Tripadvisor en Booking.com. Die nemen aan belang toe: uit het onderzoek blijkt dat 61% van de consumenten zich op het internet informeert vooraleer ze iets aankopen. Zeven op tien gebruikers beschouwt online reviews evenwaardig aan persoonlijke aanbevelingen.

Het onderzoek duidt aan dat de consument zijn mening laat beïnvloeden door wat de meerderheid van de reviewers schrijven. Of de recensie nu van een expert is of niet, doet er niet toe: “Hoewel een deskundige hoog scoort op expertisevlak, wordt zijn mening geneutraliseerd door de overvloedige informatie op het internet”, licht onderzoekster Nathalia Purnawirawan toe. “Consumenten hebben het gevoel de juiste informatie te kunnen aftoetsen door de meerderheidsmening. Als de mening van de deskun-

dige daar niet mee overeenstemt, verdrinkt die desondanks in de massa.”

Gemengde kritiek

Negatieve recensies zijn niet goed voor het imago, maar gemengde kritiek is dat opvallend genoeg wel. “Negatieve reviews die deels positieve informatie bevatten, zijn het meest effectief op het kopersgedrag”, stelde Purnawirawan vast. “Omgekeerd hebben positieve reviews die een deel negatieve informatie bevatten het meeste invloed op het algemeen beeld van het product. Dat komt doordat dit soort reviews kritischer klinken. Een review die volledig positief of negatief is lijkt verdacht.”

Purnawirawan wilde weten of en hoe consumenten zich laten beïnvloeden door online reviews. Blijkt dat reviews meerdere rollen hebben: in vroege aankoopfase dienen ze als informanten, en in een latere fase als aanbevelers. Uit verschillende studies blijkt dat een vergelijking met bekende merken nuttig is voor de consument.

Het onderzoek ging ook na hoe bedrijven het best omgaan met negatieve informatie over hun product. Het staat buiten kijf dat bedrijven te kampen hebben met imagoschade door negatieve reviews. Volgens Purnawi-

jong
talent

Vlaanderen kent, zowel in hoger als in universitair onderwijs, een groot aanbod aan journalistieke opleidingen. Omdat de toekomst van het medialandschap in Vlaanderen in grote mate bepaald wordt door de aard van deze opleidingen en de afgestudeerden wil de Vlaamse Journalisten Vereniging, in samenspraak met het Departement Media van de Vlaamse Overheid, deze opleidingen en het werk van studenten en pas afgestudeerden extra onder de aandacht brengen.

rawan is het uiterst belangrijk hoe de getroffen bedrijven hiermee omgaan. “Hoe negatiever de meerderheidsmening, hoe meer moeite het bedrijf moet doen om de positieve attitude en gedragsintentie van hun potentiële klanten te herstellen.” Zowel het weerleggen van de kritiek als verontschuldigen aanbieden zijn volgens het onderzoek slechte strategieën. Het aanbieden van een vergoeding en een belofte naar de toekomst toe werkt het meest effectief.

Fictieve reviews

In het onderzoek ging Purnawirawan tewerk met fictieve reviews die gebaseerd waren op echte reviews. Er werd vooral gebruik gemaakt van reis- en hotelreviews als Tripadvisor, Expedia, Booking.com en Trivago, maar ook andere websites. De doctoraatsstudente voerde haar onderzoek uit op een ruime leeftijdsgroep van 18 tot 73 jaar. Daaruit blijkt dat de algemene meerderheid dus voortgaat op wat ze op het internet leest over een bepaald product of dienst.

© 2014 – C.H.I.P.S. StampMedia –
Elvin Vanzeebroeck, foto: Iris Luyckx

Online journalistiek in België onder vuur

De online journalistiek in België is de laatste dagen een trending topic. Er komt kritiek op het hersenloos overnemen van elkaars artikelen en de hebzucht naar steeds meer kliks. “De traditionele Belgische media zijn online wanhopig op zoek naar de juiste manier van nieuws brengen”, zegt een ex-onlinejournaliste.

Her en der springen blogposts uit de grond waar de inhoud van nieuwssites aan de kaak wordt gesteld. Thomas Smolders (21) bond de kat de bel aan. In zijn stuk ‘De ondraaglijke lichtheid van de online journalistiek’ stelt de masterstudent ‘Nieuwe Media & Maatschappij’ de vraag of er geen businesssysteem bestaat dat online journalistiek kan brengen zonder als een bezetene zoveel kliks na te jagen door inhoudsloze artikelen te brengen. “Neem een stap terug en geef meer beschouwingen. Wees eindelijk terug kritisch”, schrijft Smolders.

Artikels voor kliks

Smolders focust vooral op De Standaard Online, maar de kritiek beperkt zich niet alleen tot de krant waarvan je het onverwachte moet verwachten. Ook Metro Online krijgt de wind van voren. In de tumblr-post ‘Waarom ik bij Metro sneuvelde als online journalist’ ventileert Sofie Marguillier (23) haar frustraties over haar ontslag als webjournaliste daar. “Het enige wat telde was dat ik artikelen maakte die clicks opleverden. Het maakte niet uit hoeveel artikelen ik schreef, als ik maar achter mijn bureau zat”, prijkt in haar open brief.

Twee dagen later is Marguillier erg onder in de indruk van de impact van haar blogpost. “Ik heb enorm veel reacties gekregen op mijn artikel, zo veel dat ik er zelf een beetje versteld van stond. Jongeren die me mailden dat ze hetzelfde hadden meegemaakt of oudere journalisten die het probleem beaamden en het een moedig artikel vonden. Er zijn zelfs een paar jobkansen uit voortgevloeid. Ik heb geen enkele negatieve reactie gekregen – dat had ik helemaal niet verwacht!”, lacht Marguillier.

Schreeuw naar verandering

Volgens Marguillier bevindt de online journalistiek zich momenteel op een kantelmoment. “Het succes van mijn relaas toont nog maar eens dat het een onderwerp is wat heel erg leeft op dit moment bij de mensen, en dat er een schreeuw

naar verandering heerst. En die zal er ongetwijfeld ook komen, het is alleen nog even zoeken hoe. De traditionele Belgische media zijn online nog wanhopig op zoek naar de juiste manier van nieuws brengen. Ik denk dat vooral kranten het online heel moeilijk gaan krijgen als ze op deze manier doorgaan”, zegt Marguillier.

Michael Opgenhaffen, docent nieuwe media aan de KU Leuven (campus Antwerpen), vindt de kritiek terecht, maar wil toch nuanceren.

“Deze vorm van journalistiek bestaat nog maar een kleine 15 jaar. Toen er in 2000 met de online journalistiek werd begonnen, droomden journalisten over de vele mogelijkheden. Je kon je tekst interactief maken door hyperlinks toe te voegen, er was geen beperking meer in tijd of aantal pagina’s”, stelt Opgenhaffen.

Anno 2014 zijn de meeste online nieuwsmedia nog steeds gefocust op tekst met één foto. “In theorie klonk het allemaal heel mooi, maar in de praktijk is dat anders. Deze nieuwe vorm van journalistiek vraagt een nieuwe mindset van de journalisten, meer budget en vooral knowhow”, beaamt Opgenhaffen. Iets wat ook webjournalist Stefan Grommen stelt in een opiniestuk als reactie op het relaas van Marguillier. “Ik zie (...) journalistieke allrounders met een scherpe pen en een neus voor nieuws als basisgereedschap, aangevuld met een mix van grafische kwaliteiten, technisch vernuft en minstens noties van data- en onderzoeksjournalistiek”, aldus Grommen.

Online toekomst

Voorlopig is alles dus nog in ontwikkeling en zijn er nog wat groeipiïnen. Hoe het dan verder moet? Marguillier doet een suggestie: “Ik denk dat het belangrijk is dat de online kranten beslissen welke richting ze uit willen. Als je als medium ergens voor staat, moet je er ook voor zorgen dat het totaalplaatje klopt. Je moet de lezer een goede reden geven om naar je site te komen en daarvoor moet je een evenwichtige content aanbieden. Online kranten mogen niet alles willen doen om uiteindelijk met niets te eindigen.” Marguillier verwijst naar sites als bloovi.be: “Daar weet je heel duidelijk waarom je daar naartoe surft en welke content je zal krijgen. Je creëert op die manier ook een soort community, waardoor je er uiteindelijk staat als site of merk. Iets wat ik bij de kranten heel erg mis”, besluit ze.

© 2014 – C.H.I.P.S. StampMedia – Joy De Meulemeester

Opleiding Journalistiek krijgt goed rapport, maar geen beloning

De bachelor journalistiek is over het algemeen een nuttige opleiding, maar er zijn grote kwaliteitsverschillen tussen de hogescholen die ze aanbieden. Tot die conclusie komen twee commissies van internationale experts, die de opleidingen journalistiek aan Vlaamse hogescholen doorlichtten. Maar wat zijn nu de gevolgen van zo'n bezoek?

Om de 8 jaar krijgt elke opleiding een visitatie van de Vlaamse Universiteiten en Hogescholen Raad (VLUHR). In het voorjaar van 2013 kregen de zes opleidingen journalistiek aan de Vlaamse hogescholen twee commissies van internationale experts over de vloer. Drie kernvragen stonden centraal bij de visitatie: wat beoogt de opleiding, hoe realiseert de opleiding dat en ten slotte: worden de doelstellingen bereikt?

Patrick Herroelen, opleidingshoofd aan AP Hogeschool Antwerpen, legt uit de visitatie betekent voor zijn instelling: "De overheid wil nagaan of de aangeboden opleidingen wel op een deftige, kwaliteitsvolle manier worden gebracht. De regering investeert namelijk veel geld in hogescholen. Om de kwaliteit na te gaan, creëren ze een referentiekader waaraan de opleiding moet voldoen. Als je als opleiding aan dit kader voldoet en dus een goed visitatierapport ontvangt, kan je een accreditatie aanvragen om de opleiding

verder te zetten tot het volgende bezoek", vertelt Herroelen.

Financiële crisis

VLUHR is bevoegd voor de externe kwaliteitscontrole van het onderwijs aan universiteiten en hogescholen. Opleidingen aan hogescholen winnen alsmaar aan populariteit, maar voor meer studenten heb je ook meer geld nodig. "Het is een vicieuze cirkel: we krijgen als het ware een schouderklopje voor ons goed rapport en het harde werken, maar krijgen er vervolgens niet de middelen voor. We zijn een erg praktijkgerichte opleiding, waardoor alles arbeidsintensiever is voor de lectoren. Daarvoor krijgen we eigenlijk al jaren te weinig geld", stelt Herroelen.

Moeten hogescholen dan noodzakelijkerwijs inboeten op kwaliteit? "We zijn verplicht om aan ons programma te sleutelen", bevestigt Herroelen. "We kunnen vakken schrappen, minder keuzevakken geven of met iets grotere groepen werken. We weten dat dit niet ideaal is, maar we kunnen niet anders. We krijgen immers niet de financiering om dit waar te blijven maken."

Existentiële crisis

Naast een algemene economische crisis, woedt er al enkele jaren een crisis in het medialandschap. Die laat

zich ook voelen in de opleiding journalistiek. "We stellen vast dat we dit jaar wat minder inschrijvingen hebben dan vorig jaar. Journalistiek biedt inderdaad niet altijd een even grote toekomstzekerheid. Met dit in ons achterhoofd moeten we onze studenten er dan ook attent opmaken dat er ook tewerkstellingsmogelijkheden zijn in andere sectoren, zoals in bedrijven of bij overheidsinstellingen", zegt Herroelen.

Wedstrijd der scholen

Hoewel VLUHR de visitatie beschouwt als een kwaliteitscontrole bevat het toch elementen van een competitie. Zo schrijft AP Hogeschool op zijn site: "Bachelor Journalistiek beste van 't Stad." Terwijl als we naar de provincie kijken AP de prijs toch aan Thomas More moet afstaan. Ook Howest pakt op hun site uit: "De visitatiecommissie had lovende woorden voor de praktijkgerichte aanpak van de opleiding." In werkelijkheid hebben alle scholen nog werk voor de boeg. De commissie wijst erop dat de scholen meer aandacht moeten besteden aan nieuwe vormen voor journalistiek.

Meer info over de visitatie vind je op <http://www.vluhr.be/default.aspx?Pageld=517>.

© 2014 – StampMedia – Karolien Segers

2014: het jaar van de sport in de gevangenis

Beweeg je naar buiten

HASSELT - In de gevangenis is de vraag naar sport groter dan het aanbod. Dat ligt aan de taboesfeer, de verouderde infrastructuur en het gebrek aan (financiële) middelen. Door 2014 uit te roepen tot jaar van de sport wil de Raad van Europa gedetineerden meer laten bewegen.

Het succesverhaal van Racing Genk-speler Mboyo begon in de gevangenis. Hij bouwde zijn voetbalcarrière op in de gevangenis toen hij daar zat voor groepsverkrachting en geweldpleging. 'Ook al is dit niet het doel van de sportdienst, het is een mooie bijkomstigheid', vertelt sportfunctionaris Koen Korteweg.

Iedere gevangene heeft recht op minstens 2 uur sport per week. Vzw De Rode Antraciet zorgt voor onder andere de sportactiviteiten in de Vlaamse en Brusselse gevangenis. 'De rechter kan alleen de vrijheid ontnemen. Onderwijs, hulpverlening, gezondheidszorg, cultuur en sport blijven een recht, ook al zit je in gevangenis', legt sportfunctionaris Koen Korteweg uit.

SPORTAANBOD

De sportdienst in de gevangenis probeert de gevangenen te stimuleren om meer te gaan bewegen. Er zijn twee soorten manieren om te sporten in de gevangenis: de anders-georganiseerde sportactiviteiten en de georganiseerde sportactiviteiten.

De anders-georganiseerde sportactiviteiten zijn voor iedereen. 'We bieden hen het materiaal aan, zoals een bal tijdens de wandeling, maar ze moeten hem zelf nemen en gebruiken', aldus Koen Korteweg. In de moderne gevangenis van Hasselt maken ze ook gebruik van een teletekst systeem. Hierop kunnen ze oefeningen en/of spelletjes zetten die gevangenen kunnen doen tijdens de wandelmomenten.

Onder de georganiseerde sporten vallen de groepsactiviteiten. Hiervoor kunnen de gevangenen zich inschrij-

'Op dit moment is de vraag groter dan het aanbod', vertelt sportfunctionaris Koen Korteweg. © HBVL

ven. Het is echter zo, dat maar een beperkt aantal gedetineerden kan deelnemen.

'Op dit moment is de vraag groter dan het aanbod', vertelt Koen Korteweg. Daarvoor zijn er verschillende redenen. Vaak laat de infrastructuur van de gevangenis het gewoon niet toe om iedereen de mogelijkheid te geven om te sporten. 'Daarom proberen we het zo eerlijk mogelijk te verdelen. Als iemand meerdere keren ongewettigd afwezig is, wijzen we de gedetineerde erop dat dit ongewenst is. Daarna kunnen we een andere gedetineerde de kans geven om aan de sportactiviteiten deel te nemen', verduidelijkt sportfunctionaris Koen Korteweg.

POPULARITEIT

In gevangenis van Hasselt zitten ongeveer 600 gedetineerden. Ongeveer 50% daarvan neemt deel aan de georganiseerde sporten. Het sportaanbod is heel divers. Iedere week worden er 19 à 20 sportieve activiteiten georganiseerd. Jaarlijks vinden er ongeveer 10 à 15 interne en/of externe wedstrijden plaats.

Bij de mannen is fitness de populairste activiteit. De gedetineerden mogen iedere week 2 uur fitnessen. In totaal zijn er 7 sessies per dag en dat iedere dag van de week. Dat zijn in totaal 49

sessies per week. Aan iedere sessie mogen maximum 7 gevangenen deelnemen. Er is ook een grote vraag naar voetbal. Daarom worden er iedere week 4 voetbalsessies gegeven.

De vrouwen in de gevangenis zijn een speciale doelgroep. Ze wensen, in tegenstelling tot de mannen, een aanbod op maat. Fitness is ook een populaire bezigheid bij de vrouwen. In 2013 werden er ook al verschillende danssessies georganiseerd, in samenwerking met een de Cosmo dansgroep. Daarnaast zullen er in 2014 ook yogasessies plaatsvinden.

Het gevarieerde aanbod komt door de nieuwe infrastructuur van de gevangenis. De gevangenis van Hasselt werd in 2005 geopend en is een van modernste gevangenis in België. 'Maar ook de sportdienst van de stad Hasselt speelt een belangrijke rol in de diversificatie van het aanbod. Zij stellen bijvoorbeeld een lesgever ter beschikking, die meerdere uren per week, sportlessen komt geven aan gedetineerden', aldus sportfunctionaris Koen Korteweg.

Shirley Saes

Voor meer informatie: www.derodeantraciet.be

Pionier, een andere onderwijsvorm

Pionier is een onderwijsorganisatie in Mol, zoals er nog vele andere in Vlaanderen bestaan. Toch is het merkwaardig omdat de lessen uitsluitend gegeven worden door vrijwilligers. Ik was erdoor gefascineerd toen ik er zelf les ging volgen. Het resultaat mag er zijn en we kunnen ons dan ook afvragen in hoeverre het traditioneel onderwijs hiervan kan leren.

Pionier startte in april 1985 in Mol als ‘anders actieve werking’, met als bedoeling werklozen snel terug op het goede spoor te krijgen en hen met behulp van wat ze leren hun kansen op een plaats op de arbeidsmarkt te vergroten. Het was een idee van het gemeentebestuur dat werd ondergebracht bij de schepen van sociale zaken.

Krachtige formule

Aanvankelijk waren er maar een beperkt aantal cursussen en cursisten omdat de doelgroep heel eng was gehouden, namelijk enkel werklozen. Nadat het aanbod werd opengesteld voor een breder publiek, liep het aantal cursisten snel op tot 600, verdeeld over 45 cursussen. Die aantallen stegen verder en het aantal cursisten stabiliseerde rond 750. Cursisten komen hoofdzakelijk uit Mol en omgeving. Er blijkt bovendien een grotere aantrek voor vrouwen dan voor mannen.

Dat het een krachtige formule is, werd nog eens bewezen toen het systeem enkele jaren geleden een wijziging van politieke constellatie overleefde, waarbij de politieke partij die de initiatiefnemer was voor deze organisatie, er niet langer verantwoordelijk voor bleef. Pionier is blijven voortbestaan, ook al verliep de transitie niet vlekkeloos.

Vrijwilligers

Pionier is niet de enige organisatie in zijn soort. Het was ook niet de eerste. Er bestaan soortgelijke organisaties zoals Dinamo in Turnhout, Prikkel in Heist-op-den-Berg en het Doppahuis in Hasselt, om maar enkele te noemen. Ze draaien allen op een dubbele basis van vrijwilligheid, want zowel de leraars/leraressen als de cursisten zijn vrijwilligers. Cursisten kunnen zich vrij inschrijven, ze zijn niet verplicht de lessen bij te wonen en ze moeten geen examens afleggen. Toch worden de lessen goed bijgewoond.

We kunnen ons afvragen wat vrijwilligers motiveert om gratis les te komen geven. Het enige materiële voordeel dat ze krijgen zijn enkele bijeenkomsten met een hapje en een drankje, die ten andere goed worden bijgewoond. Het antwoord is in feite eenvoudig. Ze komen een deel van zichzelf geven, want meestal gaat het over onderwerpen die hen zelf nauw aan het hart liggen. Ze putten hun motivatie dan ook uit het genoeg doen van dingen aan

anderen te kunnen meedelen. Het valt op hoe ontwapenend de sfeer is die er heerst en hoe groot de inzet is van de lesgevers. Het is ook verbazend van hoever sommige lesgevers komen, soms van meer dan honderd kilometer ver. De ouderdom is blijkbaar ook geen hinderpaal, want onlangs werd nog een 80-jarige gevierd. Je moet het maar doen.

Sociaal contact

Er is natuurlijk een infrastructuur en een administratieve ondersteuning nodig. De lokalen en een administratieve kracht worden door de gemeente ter beschikking gesteld.

Het lessenaanbod is erg gevarieerd en speelt vooral in op de vrije tijd. Talen, bloemschikken, breien, kantklossen, tekenen, schilderen, naadwerk, juwelen, actualiteit, filosofie, geschiedenis, fotografie, Feng Shui, Tai Chi, meditatie-relaxatie, massage, voedingsleer, voet- en handreflexologie, wandelen, wijn degusteren en kruidenleer komen aanbod.

Het heeft ook een belangrijke sociale component, zowel van de kant van de lesgevers als van de cursisten. De lessen zijn namelijk een gelegenheid voor sociaal contact en veel gepensioneerden vinden het een middel om hun tijd nuttig te besteden.

Ook geschikt voor het gewone onderwijs?

Dit soort onderwijs heeft nog geen eigen naam gekregen. Gezien het gesteund is op vrijwilligheid, zou de naam ‘vrijwilligersonderwijs’ hier wel op zijn plaats zijn. Het moet over een aantal succesfactoren beschikken, want anders zou het niet zo lang blijven voortbestaan. Het speelt blijkbaar in op een maatschappelijke behoefte en het wordt gestuurd door gemotiveerde mensen, zowel van de kant van de lesgevers als van de cursisten. We kunnen ons dan ook terecht afvragen in welke mate het gewone onderwijs daarvan kan leren.

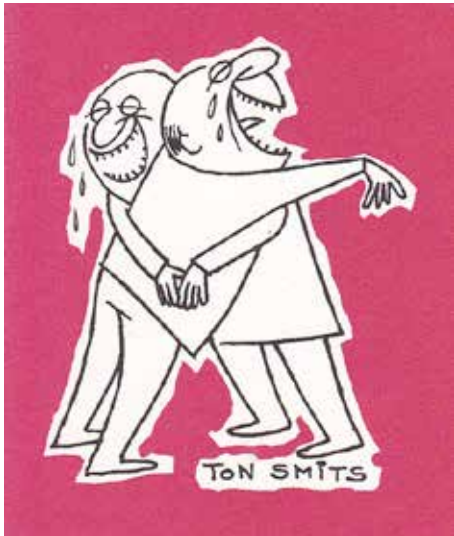

Mathieu Snykers

Internationaal Cartoonfestival Knokke-Heist

In 2014 is dit cartoonfestival aan zijn 53e editie toe. De inrichter van het 1ste cartoonfestival, Hubrecht Goibert, schreef in zijn voorwoord "gaat de wereld aan humor ten onder?". Humor is een teken van decadentie. Wij hebben dit zinnetje niet uitgevonden: anderen deden het voor ons. Zijn onze dagen geteld?

In deze bundel wordt de kijker (of kijkers: laat ons optimistisch blijven) een beetje een beeld opgehangen van de getekende humor zoals wij deze thans kennen. Aangezien wij de cartoons zelf niet tekenden mogen wij zonder pretentie verklaren dat deze mop-art steeds sterker en ingrijpender wordt. Waarmee dan meteen vast staat dat de wereld naar zijn einde tolt. Prijzen wij ons gelukkig dat dit einde dankzij de humor wordt verzoet. Hoe erger het zal worden, des te vrolijker zullen de grapjassen hun grillige lijntjes op papier tot vrolijke arabesken omkrullen.

Dit was in de jaren '60. De cover voor het cartoonboek, getekend door Ton Smits, had zeker geen woorden nodig! Een sprong naar de jaren '70 brengt ons bij één der winnaars, Valentin Rozantsev, die in 1973 de hoofdprijs van 50.000 bfr. won. Deze cartoonist uit Rusland won daarbij de Persprijs van het cartoonfestival, maar kon in die tijd zijn visa niet bekomen, met gevolg: geen Rus op het cartoonfestival in Knokke-Heist.

25 jaar later kreeg cartoonist 'BING' een schrijven van Valentin Rozantsev of het mogelijk was om toch zijn prij-

zen op te halen in Knokke-Heist. Na overleg met het Gemeentebestuur werd dit toegezegd en werd hij als eregast uitgenodigd op het cartoonfestival.

Dank zij toenmalig Burgemeester E. Desutter, tevens Voorzitter van de vzw Humorfestival, werd toen het Cartoon event overgebracht naar de tentoonstellingsruimte in het Laguna Beach gebouw, waar na jaren uitbouw, onder de leiding van de Heren Eric Perez en

zijn medewerker Wilfried Deschepper, deze wereldcartoonale naam en faam kreeg wereldwijd.

Aleksander Klas uit het voormalige Yugoslavia was de laureaat van het nieuwe logo, dat jaren verscheen op het drukwerk, affiches, en speciaal opviel op de bierviltjes met cartoons, uitgebracht door Stella Artois. In de tentoonstelling had de organisatie duizenden viltjes door elkaar gestapeld en ieder bezoeker aan het cartoonfestival kon aan zijn verzameling beginnen, want die bestond uit meer dan 100 geselecteerde cartoons... zoeken maar!

In 2011 werd het cartoonfestival in de bloemen gezet naar aanleiding van het 50-jarig bestaan. 50 cartoonspots werden opengesteld op een speciaal ontworpen fietsroute doorheen Knokke-Heist.

De Gouden hoed 2013 werd toegedend aan Radulovic Spiro, een cartoonist uit Servië. De juryleden onder voorzitterschap van Klaas Storme ('Zaza', cartoonist van De Standaard) hadden het zeer moeilijk om uit de meer dan 4.000 inzendingen de laureaat te bekronen. De Zilveren Hoed ging naar de Belg Nikola Hendrickx die ook de Davidsfonds cartoonprijs ontving. De Moldaviër Victor Crudu ontving de Bronzen Hoed.

De Belgische cartoonist Luc Vernimmen mocht de Prijs van het Publiek 2012 ontvangen.

Cartoonist 'BING' Ronald Libin

Garçon...veur mai ne Kirr veur ne Kier!!

De meeste bezoekers van de Franse Bourgognestreek zijn bij hun thuiskomst vol lof over de bezochte pittoreske dorpjes, hun culinaire ervaringen alsook over de grote wijnen welke ze mochten degusteren in de châteaux, de clos en op de plaatselijke wijnboerderijen. Niet alleen de druivelaar maar ook het soms vergeten zwarte fruitbesje cassis verdient onze aandacht in deze goddelijke wijnstreek. Ik kan dan ook reisleiders en bezoekers van de Bourgogne aanraden een stop te nemen in Nuits-Saint-Georges voor een bezoek aan het Cassissium met zijn vernieuwd museum en likeurstokerij (Avenue du Jura 8-passage Mongolfier-Nuits-Saint-Georges).

De groep Védrenne, gesticht door Joseph Védrenne in 1923, zijn professionele distillateurs die reeds in 1933 het merk Supercassis deponeerden. Na drie generaties binnen dezelfde familie Védrenne behoort deze groep sedert 1997 tot de familiale groep Renaud Cointreau

Een bezoek aan de site

De site Cassissium is geheel gewijd aan dit kleine fruitbesje, geapprecieerd maar toch onbekend door velen en nochtans een embleem van de streek. Dit gastronomisch museum opende zijn deuren in 2001 en ontvangt jaarlijks zo'n 40.000 bezoekers. De cassis tentoonstelling zelf gaat over de historische en agrarische aspecten, het gebruik ervan in de geneeskunde, parfumerie en gastronomie. Door een complete renovatie in 2013 met een investeringsbedrag van 400.000 euro geniet groot en klein op een speelse educatieve wijze de groei en verwerking van dit heerlijk besje. De bezoekers worden immers verzocht om een vergelijk te maken tussen de teelt van deze zwarte bes met de druivelaar. De twee teelten worden met elkaar verweven. Vergeten we niet dat het niet zolang geleden is dat afwisselend een rij cassis en een rij wijnstokken werd aangeplant. Economische redenen brachten daar verandering in. Een aansluitend bezoek aan de daar naastliggende likeurstokerij is een must voor diegenen die meer willen weten over het maken van de crème de cassis en marc de Bourgogne...

Producten en technieken

De verschillende vinificatie technieken komen uitgebreid aan bod zoals maceratie, vatopslag, filtratie én toevoeging van suikers.

Het bedrijf ontwikkelt 3 soorten producten:

- de likeuren, crèmes de fruits en aperitieven (gealcoholiseerde dranken met toevoeging van suikers)
- siropen (dranken zonder alcohol)
- de eaux-de-vie – Marc et Fines de Bourgogne (gealcoholiseerde dranken zonder suiker toevoeging)

De begeleide rondleiding geeft de gelegenheid om de geschiedenis van het

huis te kennen en er de atmosfeer die er heerst op te snuiven in de grootste kelder van 'veroudering van geesten' in Bourgogne. Alles wordt afgerond met een gezellige likeurdegustatie.

Met het oog op komende festiviteiten geef ik jullie nog een 'wistjedatje' mee:

- Cardinal: cassis+rode wijn
- Kirr: Cassis+Bourgogne Aligoté
- Kirr Royal: Cassis+Crémant of Champagne
- Fond de culotte: Suze+Cassis
- Marcassin: Marc de Bourgogne+Cassis.

Maceratie

Om de crème de fruits te maken worden de rode vruchten gemacereerd in neutrale alcohol tot 96°. Het productieproces is hetzelfde voor alle rode vruchten: zwarte bessen maar ook kersen, frambozen, bosbessen, bramen, aardbeien, perziken, abrikozen...enz.

Maceratie: de cassisvruchten worden verpletterd om vervolgens in neutrale alcohol te worden gedempt.

Dit alles (jus+fruit) gaat in inox roterende cuves waar men 5 à 7 weken laat macereren ver uit de buurt van te hoge warmte en lucht, dit om oxidatie te voorkomen. De volgende stap is het aftappen van de jus die passeert voorbij een raster die de zuivere jus scheidt van de onzuivere deeltjes (jus d'égouttage). De overgebleven pulp wordt overgebracht naar een pers.

Na persen bekomt men een tweede jus (jus de pressurage). De twee verkregen jus worden dan gemengd (l'infusion genoemd). Na dit proces wordt de jus in een verticale cuve geplaatst gedurende twee weken om dan terug te worden gedecanteerd (laatste verwijdering van de vaste deeltjes). De resterende geklaarde jus wordt dan gefilterd. De toevoeging van gekristalliseerd suiker gebeurt in elektronisch gestuurde mixers alvorens men tot de botteling overgaat. Kortom: er komt geen water bij deze formule te pas. Enkel twee ingrediënten: l'infusion en het suiker.

Marc en Fine?

Les Marcs et les Fines de Bourgogne: opgevoed in de grootste kelder bestemd voor veroudering van geestrijke dranken van Bourgogne (300.000 liter per jaar op te voeden geestrijke drank).

Verschil tussen Marc en Fine?

Marc: distillatie van de vaste delen van de druif (pitten+huid).

Fine: men maakt gebruik van de droesem van de wijn (het 'dépôt' in de ton). La Fine is van dezelfde familie als Cognac en Armagnac wat het bereidingsproces betreft.

Bent u in de buurt? Doe dan zeker Cassissium aan!

Georges De Smaele

Nic Balthazar:

‘Ik maak me gigantisch veel zorgen’

Na een gesprek van 2 uur met Nic Balthazar weten we zo goed als alles over het milieu en de klimaatopwarming. Deze week geen ‘goed nieuws show’ want als we onze attitudes niet drastisch wijzigen ziet de toekomst er vrij somber uit.

Nic Balthazar denkt na, wikt en weegt zijn woorden, weet waarover hij praat. Hij is meer dan enkel televisiemaker en filmregisseur. Zijn betrokkenheid met het milieu kreeg internationale weerklank en waardering. Ecologisch denken, een beter milieu en bezorgd zijn om de toekomst zijn meer dan ooit hot topics in het maatschappelijke debat. “Het is 5 na 12” aldus Nic. “Het is erger dan we ons kunnen of willen voorstellen. Maar als je volgt wat ongeveer alle klimaatwetenschappers zeggen, op een schamele 3 % optimisten na, dan kan men zich enkel gigantisch zorgen maken over de toekomst van deze wereld. Als goede ouders moeten we kinderen beschermen tegen verder onheil. We wonen in het meest vervuilde gebied ter wereld. De grote ‘spelers’ zoals oliemaatschappijen proberen uit eigenbelang ons van het probleem weg te houden. Dit zijn de rijkste mensen ter wereld en ze hebben er voordeel bij om gewoon te kunnen voortdoen zonder rekening te houden met ecologie”. Nic staat open voor elk debat, wil graag compromissen sluiten maar het opgestoken vingerje zal uiteindelijk toch noodzakelijk blijken.

Zotten en economen

“Het is geen populaire boodschap. Dik tegen m’n goesting maak ik mensen even bang als ik zelf ben. Bosbranden, overstromingen, tsunami’s, stormen... zouden die echt zomaar toevallig langs komen sinds we de warmste decennia en de hoogste CO2 waarden hebben ooit? De Noodpool is aan het smelten, de zeespiegel aan het stijgen. Door de fenomenen worden er de komende decennia 300 miljoen klimaatvluchtelingen voorspeld”. Maggie De Block zal haar werk hebben! “Ja, ik vrees het. Eerst lacht men, dan trekt men alles in het belachelijke. Mensen reageren als het orkest op de Titanic. Ze

spelen lustig verder terwijl het schip ten onder gaat”. Nic noemt zich een positieve optimist. “We boeken winst als we geen absurde dingen najagen. Door te denken dat we met z’n allen moeten groeien en almaar nieuwe broel moeten kopen blijven we ongelukkig. Men probeert ons te doen geloven dat elke economie ter wereld ieder kwartaal kan blijven groeien tot het eind der tijden, dat meer consumeren zal resulteren in economische groei en meer jobs. Zo’n sprookjes geloven alleen zotten en economen. We zijn binnenkort met 8 miljard. Als die allemaal zouden consumeren als wij hier, dan hadden we 4 planeten nodig”.

Eet minder vlees

“Het kot staat in brand en we doen alsof onze neus bloed. Niet echt iets om vrolijk van te worden. Het Gentse stadcentrum werd autovrij. Zijn we daar armer van geworden, neen toch. We moeten anders denken, totaal herbeginnen. Ons leven zou zoveel zorgelozer, zoveel kwaliteitsvoller kunnen zijn”.

Hoe kunnen we zelf een steentje bijdragen om onze toekomst niet naar de Filistijnen te helpen? “Minder vlees eten kan meer uitmaken dan je zou denken. Je bespaart niet enkel veel dierenleed maar de industriële massaproductie legt een gigantische druk op de rijkdommen van deze planeet. Ons vleesverbruik heeft voor bijna 1/5 schuld aan de opwarming van de aarde. Om 1 kilo rundvlees te produceren is 15.000 liter water nodig. Van ‘s

werelds graanproductie wordt 40 % besteed aan het voederen van dieren terwijl elke dag 25.000 mensen sterven van honger”.

Nic Balthazar wil niet de nieuwe Gandhi worden, niet de man van het grote gelijk zijn. “Ik zal het zelf nog eens zeggen: ook ik heb gezondigd en heb destijds gevlogen. Ik wil gewoon de vinger op de wonde leggen, mensen wakker schudden voor een betere toekomst die ons allemaal gelukkiger zal maken”.

Nieuwe film op komst

Nic Balthazar maakt gevoelige items bespreekbaar. Zonder sensatiezucht, nooit plat sentimenteel. Bij het kijken naar BEN X, zijn speelfilm over autisme, bleef geen oog droog. Met ‘Tot Altijd’, z’n film over euthanasie, raakte hij een gevoelige snaar. Hij regisseerde maar schreef ook het ijzersterk, diepmenselijke verhaal over leven en doodgaan, over vriendschap in goede maar vooral kwade tijden. “Het geeft me levensrust te weten dat ik leef in een land waar euthanasie kan. België, Nederland en Luxemburg zijn de enige landen met een euthanasiewet. Als we beter met onze sterfelijkheid leren omgaan, gaan we beter met ons leven om. Laat ons alvast vandaag niet vernakken. Zonder taboes praten over euthanasie moet men doen bij leven en welzijn, terwijl men nog springlevend is. Het zou eigenlijk net zo gewoon moeten zijn als praten over: ‘waar plaatsen we thuis de brandblussers’ op het moment dat van brand nog helemaal geen sprake is”.

Als auteur slaat Nic een niet onaardig figuur. Zijn laatste boek 'Neeland' is het aangrijpend verhaal, gebaseerd op getuigenissen, over 2 asielzoekers. Het boek, sterk, actueel en herkenbaar, zou verplichte lectuur moeten zijn. De theatervoorstelling die hij ervan maakte gaat vanaf september op tournee door het ganse land.

Nic heeft zowat alle sporten geprobeerd die bestaan. "Als uitlaatklep voor m'n enthousiasme dat telkens groter was dan mijn kunde. Rugby had mijn voorkeur. Een ruwe sport waarbij moed, wederzijds respect en teamgeest de sleutelwoorden zijn". Op de vraag of hij destijds in een midlife crisis terecht kwam komt een verrassend antwoord: "Ik werk momenteel aan een nieuwe film. Veel kan, mag en wil ik er niet over vertellen want daarvoor is het te vroeg. Voila, in primeur dan maar: het wordt een story over een man die zichzelf tegenkomt". Er volgt een veelzeggende glimlach waardoor de link leggen eenvoudig wordt.

'Derde slechtste band ter wereld'

Nic Balthazar heeft muzikaal talent. Samen met enkele kompanen speelt hij met de rockband The Humble Ego's de pannen van het dak. "Blij om te mogen spelen, altijd met de goesting. We noemen onszelf de 3e slechtste band ter wereld, we zijn wreed goed in het slechte. Een optreden is duur voor organisaties die het kunnen betalen. Dan vragen we veel geld voor gasten die niet kunnen spelen. Maar met het nobele idee van Robin Hood in gedachte treden we dikwijls gratis op voor goede doelen. Het ene compenseert het andere". De coverband amuseert zich bij elke performance. Doet het publiek dat ook? The Humble Ego's (de bescheiden engeltjes) traden onlangs op tijdens een nieuwjaarsparty. Kwestie van nog volk in de zaal te hebben tegen het einde van het concert betaalde het publiek bij het naar buiten gaan! Hoe vroeger men de zaal verliet, hoe hoger de prijs. Zowat iedereen bleef tot het einde.

Frans Van Damme

All you need is lef

Met de ondertitel 'De Tienerjaren van The Beatles' is meteen de toon van dit werk gezet. Gedurende meer dan tien jaar deed Freek Neiryck research (ondermeer wekenlang in Liverpool) naar de vrij onbekende wereld van de tiener- en adolescentiejaren van John Lennon, Paul McCartney, George Harrison en Ringo Star, de 'Fab Four The Beatles'.

Aan de hand van wettelijke stukken, archiefmateriaal en mondelinge getuigenissen bouwde hij de inhoud van zijn boek uit tot een gevarieerd verhaal met een mix van realiteit, fantasie en fictie. Hiermee brengt de auteur het verhaal van talent, doorzettingsvermogen, jeugdpotentieel en populariteit.

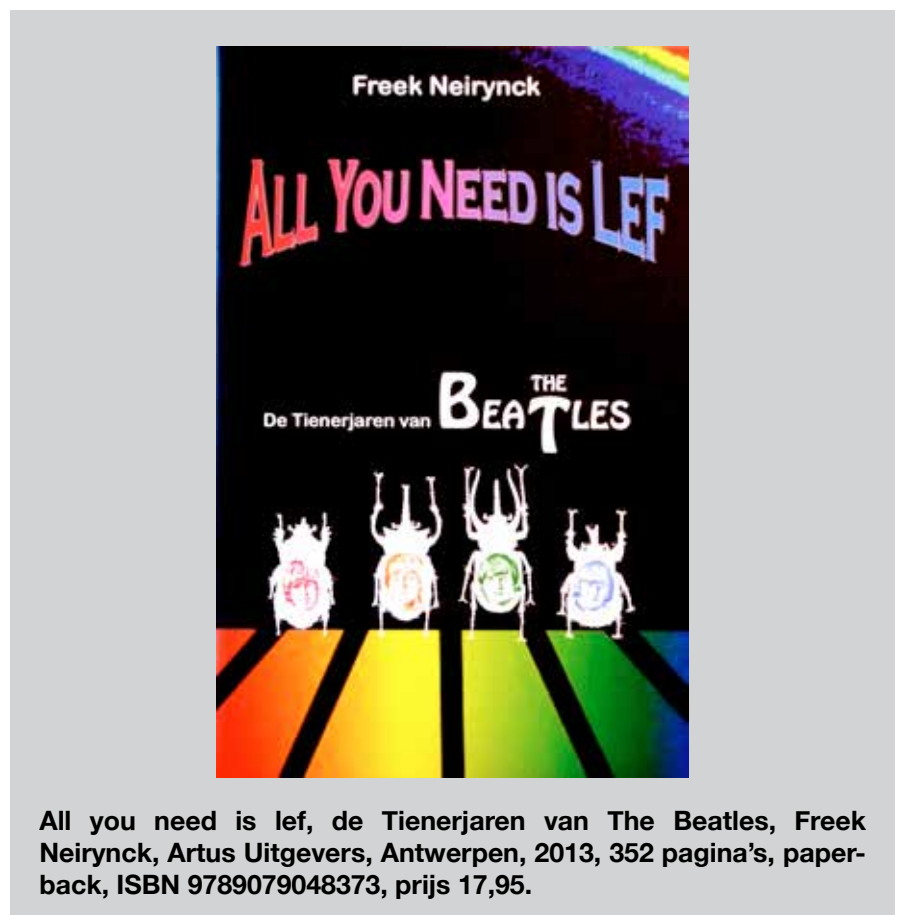
Geen afstandelijke, theoretische of wetenschappelijke benadering

want Freek Neiryck maakte zoals iedere leeftijdsgenoot in zijn tienerjaren, als ervaringsdeskundige, de popscène van dichtbij mee.

Als doorwinterd pop- en rockjournalist, ondermeer voor Dagblad Vooruit, Knack en de toenmalige BRT kende hij het reilen en zeilen van de muziekwereld als zijn broekzak en had hij persoonlijke ontmoetingen en professionele contacten met een groot aantal muzieklegendes.

In het boek All you need is lef kreeg ieder hoofdstuk de titel van een Beatlesong en suggereert hij de lezer die song te beluisteren bij het lezen van dat deel van het boek.

Walter Van den Branden

All you need is lef, de Tienerjaren van The Beatles, Freek Neiryck, Artus Uitgevers, Antwerpen, 2013, 352 pagina's, paperback, ISBN 9789079048373, prijs 17,95.

Gistelse figuren 3

In het West-Vlaamse Gistel hebben zoveel illustere mannen en vrouwen geleefd en leven er nog, dat het de moeite is om er een literaire vervolgreeks over te maken.

Met Gistelse Figuren 3 brengt Frans Van Campenhout, dankzij de steun van het Raoul Maria de Puydtfonds vzw, een achttal personen onder de aandacht die in Gistel geboren en opgegroeid zijn, in Gistel een heel leven of een belangrijke periode hebben gewoond, of die – buiten Gistel wonende – de naam Gistel via hun werk bekendheid hebben gegeven.

Geen oersaai, bladzijden vullend boekwerk maar een beperkte biografie die ons binnenleidt in de vaak verborgen of weinig gekende wereld van deze personen. Jan Vanhevel in de wereld van de haute finance, Jean Philip De Tender in de wereld van media en televisie, oud-burgemeester in de vooroorlogse Gistelse politiek, Robert de Beaucourt en August Vansevenant in het sociaal engagement en de heemkunde, Valeer en Hugo Portier voor hun aandeel in de Vlaamse strijd.

Veel mannen dus, maar daarnaast toch ook wel een vrouw, namelijk Cindy Van Acker, wiens naam geen onbekende is in de internationale wereld van dans en choreografie. Een vaste waarde op toonaangevende festivals ondermeer in Avignon en Geneve.

Gistelse figuren 3, Frans van Campenhout, Uitgave Raoul Maria de Puydtfonds v.z.w., Dilbeek, 95 pagina's, paperback, prijs € 10,- + € 2,- verzendkosten, www.raoulmariadepuydtfonds.be.

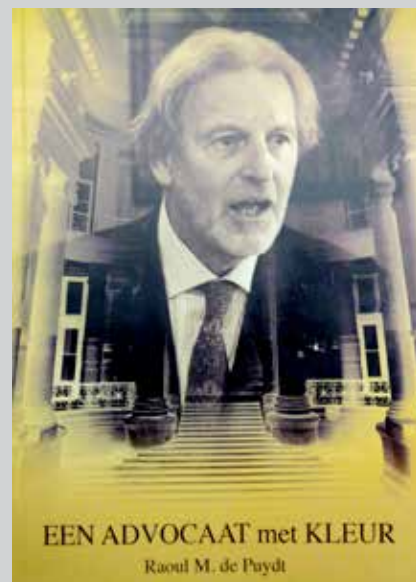
Een advocaat met kleur

VJV-lid Raoul Maria de Puydt is naast advocaat ook nog een veelzijdig schrijver van proza, poëzie en artikels voor verschillende tijdschriften.

In het autobiografisch werk Een advocaat met kleur be- kent hij niet alleen kleur maar blikt hij terug op een aantal markante gebeurtenissen en impressies die zijn levenspad doorkruisten. Eigenzinnige memoires vanaf de geboorte tot heden waarin hij de ene keer (zelf)kritisch, dan weer relativerend, persoonlijke herinneringen en mijmeringen omzet in een aaneenschakeling van boeiende kortverhalen. Hiermee brengt hij een afwisseling van ogenschijnlijk onbelangrijke gebeurtenissen of ervaringen en anderzijds zijn kijk op wereldschokkende gebeurtenissen en evoluties.

Niet alleen in woord maar ook in beeld bundelt dit boekje het merkwaardig levensverhaal van een al even merkwaardige Vlaming 'pur sang'.

Walter Van den Branden

Een advocaat met kleur, Raoul M. de Puydt, Uitgave Raoul Maria de Puydtfonds v.z.w., Dilbeek, 121 pagina's, paperback, prijs € 15,- (incl. verzendkosten), www.raoulmariadepuydtfonds.be.